I. Мій смуток

Смертний вирок цигарці.
Очі дихають синню —
Густо сиплеться звідти
волошкова солона печаль.
Я ламаю асфальту
зволожену лінію,
Я шепочу печалі:
"Проклята, відчаль!"
Ось проспект мого Смутку,
вулиця імені Сорому.
Несмаку диктатура
зав'язала на серці вузла.
Зверхньо бридиться небо
з холодними зорями
Над рахітами цегли,
заліза і скла.
Вони плачуть з потворності,
б'ють дверима себе у груди.
Аж на кахлянім лобі
виступає холодний піт.
Вони з тої досади,
з кам'яної крутої огуди
Совість зодчих гризуть,
що спотворила ними світ.
Чи вам в душі ніколи
не сипався вечір,
Чи ви серцем не втямили
золоті логарифми зорі,
Що, завдавши сто ніг
на свої забур'янені плечі,
З жахом тікають од вас
незабудовані пустирі?!

II. Моя радість

Весело-строга, і духмяна,
Проста, і мудра, і легка,
Встає вона, кам'яностанна,
І носить хмари на руках.

Художній синтез вийшов з моди,
Чи смак на цвинтарі живе?!
Мажорні тішаться акорди,
І за живе бере нове.

Сучки обрубані. Світає
В архітектурі. Грає скло.
І вітражів веселі зграї
Блакиті буйній цілять в лоб.

На землю зорі — в шиби, в душі!
І сяде небо за столом.
Бо цвіль підвальну вперто душать
Озон, і сонце, і зело!

Нам треба неба без ліміту,
Землі нам треба й поготів.
Співмірна музика граніту
З архітектурою хребтів,

Негнутих вольових хребтів.